Новий, не імітований щороку
трудом неперевершених майстрів,
з-під снігу перший виклюнувся крокус
і зіркою жаркою заяскрів
на снігу пелені, що вже осіла
і соком весняним живить травник —
води і сонця життєдайна сила!
Відходить перемерзлий плющ — приник
до соняшного муру цегляного,
де пагінців зелених пазурі
чипляються і плющ стає на ноги.
шпачиння лементує на зорі.
І вікна відчиняю я щоранку,
щоб сонце й вітер із височини
влетіли враз і нап'яли фіранку,
немов вітрило, на отім човні,
що ним колись-то у хлоп'ячих мріях
я вирушав, не знаючи за чим…
Тепло й цвітіння! Знову душу гріє
твій всеоновлюючий, весно, чин.